

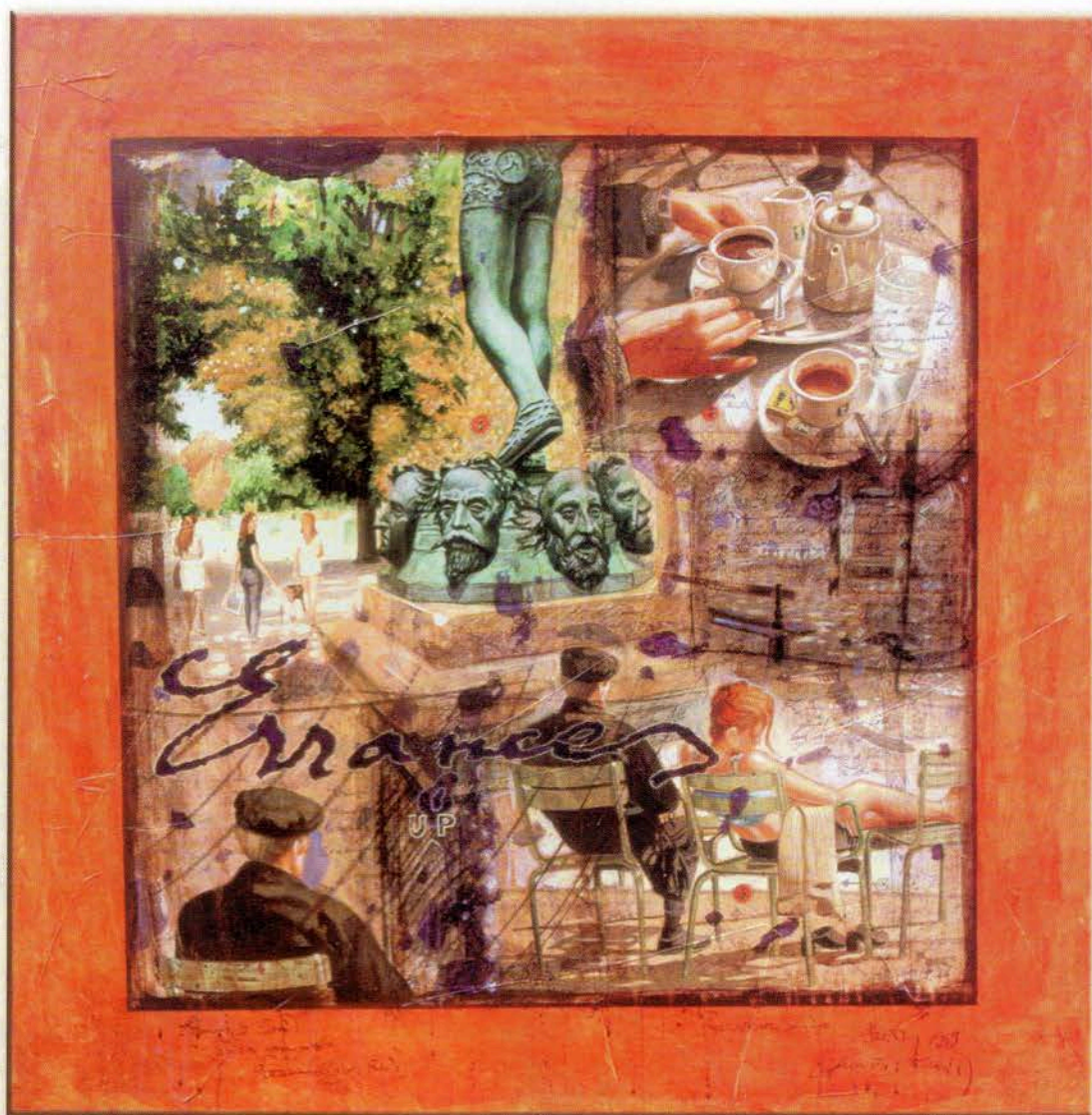

M A R G A R I T A

Apró örömök

lényegi festője

ERRANCÉS - CSAVARGÁSOK

Anton Molnar Franciaországban élő festőművész és a szó nemes értelmében vett életművész. Az életet művészién élni, annak elfutó, apró és örömteli pillanatait észrevenni és értékelni sajátos látásmódot kíván. Ezt a régen született, de napjainkban nagyon divatos szemléletet a franciák „Art de vivre”-nek keresztelték el és a mindennapokban élik meg. Egy pohár testes borral vagy egy füstölgő szivarral kezünkben lépünk be közösen a festő világába!

FRENCH TOUCH

Anton Molnar évek óta utazik, mint egy Krúdy-regényből előlépő főhős. Ma Fontainebleau mellett él és alkot egy ódon falak között kialakított, sajátos világú műteremben, és rendszeresen visszatérő kiállító Párizs, Genf, Tokió, New York és Szingapúr galériáiban. Az indulás nehezebb volt; a budapesti Képzőművészeti Főiskolán szerzett diplomát, de a nyolcvanas évek második felében nehezen jutott érdemes munkához és kiállítási lehetőséghez, megélhetésért lemezborítókat tervezett. Ebből a közegebből és nehézkes korból elindult és azóta vándorol, aminek legjobb tanúi útinapló jellegű festményei. Hiperrealista stílusban örökíti meg a közeli és távoli helyek elkapott pillanatait, gyönyörű testű modelleket, érett gyümölcsöket, nemes borokat, elegáns szállodákban a reggeli ébredést vagy egy szivar élményét a nap végén. Ez szépművészet, a szépnek a művészet. Tudatos optimizmussal és bátran vállalja fel ezt a pozitív gondolkodást, ami szembeállítja az egyes művészek által túlonúl hangsúlyozott erőszakkal, bánattal és negatív életérzéssel.

A képekből is sugárzó gasztronómiai szeretet a nagypapa nagy értékű szellemi öröksége. A második világháborúig a budai hegyek békebeli hangulatát megőrző villanegyedben, a belváros zajától távol vezette a nagypapa a családi tulajdonú Zsán bácsi Vendéglőjét. Nagy múltú helyről van szó, ahol például Adynak is volt kedvenc asztala. A háború után csak fotók és emlékek maradtak meg erről a varázsos helyről, aminek hangulatát és életérzését talán a festő által egyébként is nagyon tisztelt Huszárik Zoltán filmjeiben lehet fellelni. A múlt és a régi idők tisztelete gyakran visszaköszön a képekről, de ez nem egy poros és nosztalgikus megközelítése a letűnt korok értékeinek, hanem azok evolutív továbbgondolása. A festő ezt az alkotási folyamatot szereti a dzsesszenészek improvizációkkal gazdagított örömenéjéhez hasonlítani. A múlt ez irányú megközelítésének egy érdekes és jó példája a „Cziffra Tavasz” című tavaly márciusban készült kép, ahol a szépia „Budapest anno” képek egy sugárzó szépségű olasz modell frissességével és a természet örök szimbólumával, a Cézanne-

WEEK-END PÁRIZSBAN

nak is oly kedves mosolygó almákkal egészülnek ki. A képek mindig többszűak és újabb és újabb felfedezésnek nyitnak utat. Egyrészt első felületes találkozásként a fő téma könnyen hozzáférhető felismerése után előtűnnek az elgondolkoztató, apró részletek. Másrészt a klasszikus, szinte akadémista stílusban kidolgozott részletekkel szembeállítja a művész a kép részét képező, de annak egyúttal gyakran ellentmondó rusztikus keretet, amit jegyzetekkel és idézetekkel lát el. A jegyzetknél rendkívül fontos a mives kalligráfia, a mai üzenetek is a múltban alkalmazott írás szépségében jelennek meg.

Egy képen három túlnagyított parafadugó („Petrus, Margaux, Mouton, Kropik és a többiek, 2001”). A világ legértékesebb nemes borainak kóstolóját nagy művészek, mint Callas, Latinovits vagy Shakespeare kalligrafikus megidézésével kíséri. Egy rendkívüli borral való találkozás során mi mire gondolunk? A kép keretére is kifutó írások a néző számára szabad asszociációra nyitnak utat és így a festmény mindenki gondolatvilágában egyéni módon él tovább. A mű-

vész alkotóműhelyéhez tartozó pincéjében megtalálhatók kedvenc borai, köztük a Gere-pincészet Villányból hozott palackjai, és a hozzá betérő látogatók és gyűjtők ezen a téren is nagy találkozások részei lehetnek.

Az útinaplóképekről a világjáró utazás egy-egy állomása köszön ránk, gyakran nagy múltú szállodák történetekkel gazdag világába (például „Café Alkaff Mansion”, 1998, Szingapúr városából) érkezünk. A művész által fuvallatnak nevezett rendkívüli hangulatot érezzük, megidézve ezen kiváltságos helyeket, ahol az emberek megállhatnak, megpihenhetnek egy időre, átélve a hely szellemét és így gazdagítva az életet. Mindezt Anton Molnar nem csak képein, de szóban is szépen összefoglalja; „egy Mouton Rothschild-bort sem a szomjúság csillapítására iszunk”.

Képeit a világban számos gyűjtő őrzi, szerencsések azok, akik a nyolcvanas évek végén fedezték fel, ugyanis műveinek pénzben kifejezett értéke sokszorosan felszorzódott. Ez a szellemi és anyagi elismerés alkotói szabadságot ad a művésznek, amit az őt

PETRUS, MARGAUX, MOUTON

kiállító galériák segítségével okosan épít tovább. Műhely-otthonában csak készülő alkotásokkal lehet találkozni, a gyűjtők folyamatosan és szenvedélyesen követik az új képek születését. Így a művek szinte azonnal másnál élnek tovább életüket, egyéni gyűjteményekben vagy közterekben, mint például a párizsi Hotel de Crillonban, vagy Mauritius szigetén a Royal Palm szállodában. A művész egyik eddigi legizgalmasabb szakmai találkozása a közelmúltban elhunyt Balthus műhelyében történt, akinek munkájában és filozófiájában azt tisztelte a legjobban, hogy mindig kitartott saját szemlélete és a világról alkotott művészi véleménye mellett. Kí-

vánjuk és reméljük, hogy Anton Molnar is sokáig járja még sajátos útját, folytatva szindbádi kalandozását, és mindezt útinaplóképeiben velünk továbbra is megosztja a jövőben!

A MŰVÉSZ TOVÁBBI KÉPEI MEGTEKINTHETŐK A
WWW.ANTONMOLNAR.COM WEBOLDALAKON,
ÉS A LEGUTÓBBI BUDAPESTI KIÁLLÍTÁSÁRA KIADOTT
ALBUMÁBAN, AMI A BANG ADVERTISING TRADING CO.
KIADÓ GONDOZÁSÁBAN JELENT MEG.

LÁSZLÓ ATTILA